KONSEPTSİZ KAHIRLAR

M. ŞUHEDA KABUKÇU

ÖTÜKEN

ÖTÜKEN

/ otukennesriyat

YAYIN NU: 2405
EDEBÎ ESERLER: 1204

T.C. KÜLTÜR ve TURİZM BAKANLIĞI
SERTİFİKA NU: 49269

ISBN: 978-625-8838-11-4

www.otuken.com.tr | otuken@otuken.com.tr

ÖTÜKEN NEŞRİYAT A.Ş.®
Koşuyolu Mah. Mahmut Yesari Cad. Nu: 76 • 34718 Kadıköy-İstanbul
Tel: (0216) 546 03 50

Genel Müdür: Ertuğrul Alpay

Genel Yayın Yönetmeni: Göktürk Ömer Çakır

Proje Danışmanı: Sinan Terzi

Editör: Hasan Erimez

Kapak Tasarımı: Ötüken

Dizgi-Tertip: Ötüken

Baskı: Çınar Matbaacılık ve Yayın Sanayii Ticaret Ltd Şti
İkitelli OSB Mahallesi Çevre Sosyal Tesisler Sokak
Çevre Sanayi Sitesi Sosyal Tesisler Nu: 3 İç Kapı Nu: 1B1
Başakşehir-İstanbul
Tel: (0212) 628 96 00
Sertifika Nu: 45103

İstanbul - 2026

Kitabın bütün yayın hakları Ötüken Neşriyat A.Ş.'ye aittir.
Yayınevinden yazılı izin alınmadan, kaynağın açıkça belirtildiği akademik çalışmalar ve tanıtım faaliyetleri haricinde, kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz; hiçbir matbu ve dijital ortamda kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

M. Şuheda Kabukçu: 8 Temmuz 1997'de Ankara'da doğdu. On yaşlarına kadar doğu vilayetlerinde bulunduktan sonra tekrar Ankara'ya döndü. Lise eğitimini Ankara Anadolu Lisesi'nde tamamladı. Akabinde Gazi Üniversitesi'nde İktisat Bölümünü bitirdi. 2020 yılından bu yana birçok dergide öykülerini, araştırma inceleme yazılarını yayımlayan yazar; hâlihazırda bir kamu kurumunda görev almaktadır.

İçindekiler

Doksan Dokuz Adım 11
Bizim Pencereler Yele Karşıdır 19
Çubuklu Telefon Beklencesi 23
Göster Cemâlin Sen Mihr-i Ânsın 29
Kızıl Yansımaları İhtiva Ederdi Siyah Beyazlar 33
Düş 39
Kutu 47
Meşhur Kalem 53
Konseptsiz Kahırlar 65
Dilek 73

Doksan Dokuz Adım

"Hat senin hem kalem senin ya Rab
Ne yazarsa kerem senin ya Rab"

On üç, on dört, on beş… İkrime'nin dudakları, senelerdir değişmeyen o sayma işlevini yerine getiriyordu yaklaşırken. Aramızdaki mesafenin kısalması, omuzlarımdan tutarak kulağıma eğilmesine müsaade etti. Yüzünde istemsiz bir mahcubiyet dolaşıyordu.

"Mektup göndermek istiyorum Ayfer," dedi usulca.

Gülümsedim.

"Allah iyiliğini versin, İkrime! Kimi diyorsan tuşlayayım, arayıver arkadaşım.''

Henüz cümlem bitmemişti ki, İkrime'nin dudak kenarları yerçekimine yenik düşmüştü bile. Bu hâl, meselenin ciddiyetini pekâlâ anlatıyordu.

"Tamam canım, latife ediyorum," dedim hemen sevecen bir sesle.

Ellerini nereye koyacağını bilemedi İkrime. Halet-i ruhiyesi değişti, neşelendi. Ufaklığından beri böyleydi arkadaşım. Pek kolay sevinirdi. Ben, hayatın akışında pek çok şımarıklık ettiğimi bilirim de İkrime'yi hiç öyle bilmedim, bilmem. Buradaki ''bilme'' bahsi, tahayyülümün bile üstünde. Allah şaşırtmasın!

İkrime ile benim dedelerimiz ahbap esasında. Diğerlerinden bir miktar uzak, birbirine bitişik inşa ettikleri evlerde doğduk. Tarif etsem anlaşılır mı bilmem. Taştan, tuğladan dizmişler bu evleri. İkrime duvarlarına çok dokunurdu ufakken. Dokunmak, herhangi bir kimse için okumak olsa

Kızıl Yansımaları İhtiva Ederdi Siyah Beyazlar

''Elif'im noktalandı''

Bahar, sokağın her bir köşesine nakış nakış işleniyordu sanki. Kendini göstermeye başlayan çiçekler göz kırpıyor, ağaçlar yeşile bürünmenin keyfinde... Güneş yalancı tarafından kalkmamıştı bugün. Hakikaten gözlerin kısılmasına sebep oluyor ve hakikaten insanın içinde bir yerlere dokunuyordu. Elif'in saçlarına da aynı incelikle dokunmuş, kızıl yansımaları sokağın ahengine dâhil etmişti. Güzel kızın saçlarına hiç boya değmemişti doğrusu. Yazın köye vardıklarında teyzesinin bahçedeki hasatı çıkarmasını heyecanla bekler, bir poşet kınayla ardında gezerdi. Onun gibi kimse süremiyordu saçına bu şeyi. "Şey" dediği, yıllar önce saçlarının dökülüp bir avuç kadar kalmasıyla yaşlı kadınlardan duyup da eyleme geçirdiği bir tarifti aslında. Envai çeşit bitkilerin suyunu kaynatıp koydun mu, üstüne de kınayı ekleyip çamur haline getirdin mi, tamam! Başkaları kafasında iki üç saat durmasının yeterli olduğunu söylese de bu tarifi bir gece saçlarında bekletirdi Elif. Çamur kıvamında bir kına, üstüne gazete, üstüne poşet, üstüne yazma… Gece boyu yatağa çakılmış gibi yatar, günün aymasına müteakip çayın kaynayan sesini işitmesiyle omzunu tutarak doğrulur, ağrısından hayıflanmaya başlardı. Beline dek uzanan kızıl yansımalar bu emeğin nihayetiydi. Kaldırımları hızlı hızlı itiyor, buluşma yerine geç kalmak istemeyişi önceki nefesinin sonraki nefesine karışmasına sebep oluyordu. Hışımla ana caddeye vardı. Gözlerini kısarak yolun görünen en son noktasına kilitlendi. Bu tavır dolmuşun daha hızlı gelme-

Düş

"Şuncacık ömrümde seni sevmekle var olmuşum Zülal."

İşittiklerimin hakikate varan yanlarından tutunmak istedim. Belki de kendimi çimdiklemek... Gözlerim tam yedi yıldır bu temasın hasretinde. İki çift gözün birbirine değmesi ne denli yakabilirdi avuç içlerini? Ellerim köydeki çuvalları sıra sıra koyarken dahi böyle terlememişti. Besbelli yediğim içtiğim oturmuştu boğazıma. Kelimeler böylesi çekingen kalmamıştı ki hiçbir zaman. Murat'ın gözlerinden çekemediğim gözlerime, titreyen ve aynı nispette terleyen ellerim eşlik ediyordu. Ne yani, Murat bana sevdasından mı kelam ediyordu?

Üniversite sınavını kazandığımı öğrendiğim zaman evimizde bir sürü ağlamalar, gülmeler, alkışlamalar… Allah ne verdiyse hepsinden gani gani… Herkeste bir bayram günü sevinci hâsılı. Biraz da burukluk mevcut elbet. Kendimi bildiğimden beri yaşadığım şehirden uzak geçireceğim yıllara koşuyordum. Evet, emeklemeler ve ufak adımlar koşmalara bırakmıştı yerini. Gün geçtikçe annemin hüzünlü hâli daha bir hissedilir olmuştu. Babamın onu telkin eden fısır fısır konuşmalarını da duymuyor değildim. "Dört yıllık olanı yok muydu bunun kuzum?" cümlesi de evin duvarlarına çarpıp çarpıp bana geliyordu sanki. Tıbbiyeli olmak benim için ne kadar kıvanç kaynağı ise ailem için de öyleydi elbet fakat ah bu özlemler, özlemler…

Fakültenin kapısından girdiğimde heyecandan ne yana bakacağımı şaşırmış bir hâlde avare avare dolanıyordum. Biraz da utangaçlık var bünyede tabii. Bir merhabayı esir-

Kutu

Önündeki kutuyu yavaşça açtı. İşte orada! Çocukluğu, ilk gençliği orada duruyordu. Bebekliği ise hemen civarında konuşlanmıştı. Fotoğraflar, avuç içi büyüklüğündeki o emzik, anneciğinin bileğine iliştirdiği künye…

"Sevgili çocukluk!" diye bağırdı zihninin en kuytu köşelerinden. Sevgilerin sahici olduğuna inanmalarını seveyim! Sahici ışıltılarını geri getir gözlerimin. Yine çıkalım birlikte köy yollarına. Şehir merkezini gördüğümüzde yine ufak bir heyecan kaplasın içimizi. Uzun çift şeritli yollar, ezik büzük taşlı yollara çıksın. Ezik büzük olan yalnızca yollar olsun. Daha denk gelmeyelim eziğine büzüğüne yüreklerin. Bayram sabahlarında kocaman sininin başında aynı tabağa kaşık sallayalım. Sallamak yalnızca aynı tasa atılan kaşıkta olsun. Daha denk gelmeyelim ardımızdan sallan kirli sözlere. Sonra çektiği gam kadar kırışmış ellerinden öpelim dedemizin, gelsin harçlıklar. Ama yalnızca harçlıklar gelsin. Daha gelmesin enaniyetli diller. İki katlı köy evimizin üst katında deliler gibi koşturalım sağa sola. Somya yataklar illallah etsin tepesinde zıplamamızdan. İllallah etmek çocuk oyunlarındaki aşırı seslerden olsun. Daha illallah etmeyelim olmadık kelamlardan. Tam beş tane taş toplayalım bahçeden. Elma ağaçlarının uzandığı gölgelikli bahçeden… Taşlar bir avuca sığanca küçük olsun. Bir hırsla atalım taşları havaya, sonra toplamaya kalkalım. Hırslar yalnızca beş taşı havaya itmek suretiyle zuhur etsin. O çirkin hırslar nezaketin önüne geçmesin daha. Kediler göz kırpsın beyaz demir kapının önündeki çöp kutusundan. Geceleri parlayan gözlerine denk geldiğimizde yine bütün çocuklar ürkelim.

Meşhur Kalem

Üniversite son sınıf öğrencisinin hayallerine kavuşma duası ile "Ah ulan şu finalleri de kazasız verseydik, bitirseydik" kaygısının kesiştiği bir vakitten bahsetmek üzereyim. Eh, bizim de lisans hayatımızın kuyruğuna geldiğimiz zamanlar. Sınavlarımın başlamasına az bir vakit kalmış, tabiri caizse kitaplara gömüleceğim vakitlere adım adım ilerliyorum. Toplumsal yahut ahlaki açıdan sorumluluk sahibi bir birey olduğumu varsayarak söylüyorum ki, bu sorumluluk bilincini eşyalarımı derli toplu tutabilmeye bir türlü sirayet ettirebilmiş değilim. Evet, daha geçen hafta edindiğim kalemimi yine, yine ve yine kaybettim. Öğlenden beri yaklaşık altı saat kadar "İktisat Teorileri" üzerine ders görmekten mütevellit yorgunluğumu saklayamıyor bir yandan da esasen evime çok yakın olan o kırtasiyeye uzanmayı gözümde daha ne kadar büyütebilirim diye düşünüyorum. Hâsılı, öyle ya da böyle menzile varıyorum. Metin ağabey ile göz göze geliyoruz, hemencecik yüzüne oturtuyor o samimi gülümsemesini. Kendisi, küçüklüğümden beri müdavimi olduğum kırtasiyenin sahibi. Evet, onunla kalemlerimi kaybetmek paydasında buluştuk. Bilenler çok iyi bilir ki, yeniliklere açık bir hanım olamadım hiçbir zaman. Yıllardır aynı kalemden, silgiden yahut kalemlikten vazgeçemediğime yemin edebilirim. Yemin etmeye lüzum var mı, ondan da emin değilim. Dostlar şahit, Allah şahit, Metin ağabey şahit. Daha ne? Metin ağabey ile uzaktan olan samimiyetimiz üzere uzatıyor hemen siyah renkli, yan kısımları gri çizgilerden oluşan kalemi. İşte o meşhur kalemi uzun süre elimde tutabiliyor olsam, emektar olacağına bahse dahi

Konseptsiz Kahırlar

Yarım saat önce yalnızca bir bardak çay içmek için oturduğum o konseptsiz kafeye ve nicesine çok kızgınım. Hâl beyan ederken üzgünlüğünü daima kızgınlıkla karışık ifade eden ben için ne hüzünlü bir cümle... Yarım saat olarak yuvarladığım bu süre zarfının esası otuz dört dakika on iki saniyeye tekabül ediyor. Memlekete varalı baya bir süre oldu aslında ama can sıkkınlığımın çoğunu burada, şu yuvarlak yarım saatte çektim. Müzikler de on ikiden on üçe henüz vardı. Beni hayrete düşüren müzikler... Sandalyeler, masalar herhangi bir caddede görebileceğiniz sıradan bir kafedekinden farksız. Renkler desen, stabil… Lakin zannetmiyorum ki diğer kafeler "O"nun mesken tuttuğu yörenin müziklerini sıra dağlar gibi koysun önüme. Ya seçiciliğine söveceğim algının ya da baskısına… Bir nefeslenelim, iki sigara tüttürelim diye oturduğumuz mekânda dayak yemekten beter olduk. Rica etsem de kovsam da bin bir küfürle kovalasam da "İlla geleceğim" dedi fikri. İşte öylece geldi oturdu masama.

Evet, fikriyle dahi envai çeşit sıcaklıklar, sıkılganlıklar üşüşüyor bünyeme. Zaten fikrimden başka türlüsünde de bilemedim onu. Masanın başında bir süre bekledikten sonra sakince çekilen sandalyeye yayılan suretini defaatle izah edebilirim ama onu ne anlatabilmek ne anlayabilmek mümkün. Tarif edemem yüzünün kenarlarını, saçlarının dokusunu yahut kokusunu... Bendeki ona dair anlatılar tahayyülden bir adım öteye sürüklenmeye kalksa destur çeker bir yanım, bir çeki düzen verir kendine. Sonra yine aynı anlatı bir diğerine haddini bildirir. Öyle ya, fikrimden